

Zalán Tibor

És néhány haiku... 12

Szoktatja szívét
és nem oly nehéz a kéz
mely földig lelóg

Már alkonyodik
napraforgók forognak
tanácstalanul

Megint utazik
Az ablakon túl rohan
magával szemben

Tékozló idő
A megmaradt morzsákat
is szétpergeti

Bár ősz van a táj
még nem érzi Csak a csont
nem tud hazudni

Ha elengedi
belehal S ő hal bele
hogyha még tartja

Ahogy reszketett
Ahogy befogadta bár
nem volt az övé

Fehér csíkok Az
út föl az égbe vezet Ki
ül a kormánynál

Mindig a nyárfák
az utca végén S azon
túl a temető

Valaha voltak
mert itt maradt a nyomuk
így a hiányuk

Eldöntötte hogy
elengedi Árnyékát
a Túlra lépő

Nem lehetetlen
hogy megpróbálkozik a
lehetetlennel